

Move Forward

สงคราม คือความจริงอันโดดเดี่ยว

สงคราม

สูญสิ้น ในใจเรา

เผาไหม้ถึงพรุ่งนี้

ทหาร ผลผลิตของโลกบิดเบี้ยว

บนซากปรักหักพัง

ความทุกข์ยังอยู่ครบ

โลกเป็นเช่นใด

ค่อนข้างโหดร้าย

ค่อนข้างโหดร้าย

สงคราม

ที่ดูเหมือนชนะ

แต่แพ้

เรามีอาจชนะมนุษย์ด้วยกันได้

เสียงปืนดังกึกก้อง

ความตายเงียบสงัด

พ่อจากไปแล้ว

แม่จากไปแล้ว

เด็ก ๆ ร้องไห้

ความดีงามเองช่วย

ความดีงาม

หาใช่อยู่หน้าโบสถ์

หรือบนบันไดวัดนั้น

บุญ-บาป
มิได้อยู่ในพิธีกรรม
หรือคนพินิจพวกนั้น

หากแต่ ในบางครา พระพุทธ
จักอยู่ในลมหายใจ
ของหญิงโสเภณี

พระธรรม
จักอยู่ในห้อง
ของเด็กผู้หิวโหย

และพระสงฆ์
จักอยู่ในมือบ
ที่เรียกร้องความถูกต้อง

ศีลธรรม
มิได้ขีดไว้
โดยผู้ศักดิ์สิทธิ์

แต่อาจมาจาก
หว่างขา
ของหญิงสาว

หรืออาจซุกซ่อน
อยู่ใน
กฎหมายทำแท้ง
ในบางครา ความกล้าหาญ
ก็แนบแน่นอยู่ในหัวใจ
ของเยาวชนที่โดน 112

ความดั่งามถูกพบเห็นครั้งสุดท้าย
อยู่ข้าง ๆ
แม่และลูกน้อยที่เร่ร่อนริมถนน

กอด

ลูกรัก ระหว่างที่ลูกค่อย ๆ เติบโต แม่จะช่วยค้นหาศักยภาพ เท่าที่ลูกจะสามารถไปได้ แม่จะไม่บอกลูกว่า ลูกต้องเก่งอะไรสักอย่าง แต่แม่จะบอกว่า ไม่เก่งก็ไม่ใช่ไร ค่อย ๆ เรียนรู้ แล้วค่อย ๆ เลือกว่าชอบอะไร แม่จะไม่พูดว่า ต้องเรียนอย่างที่คุณแม่ต้องการแม่ถึงจะภูมิใจ แม่จะไม่ทำอย่างนั้น แม่จะไม่ให้ลูกสูญเสียความเป็นมนุษย์ของตัวเอง เพราะแม่ไม่ได้เป็นเจ้าของลูกและลูกไม่ใช่สิ่งของ แม่เองไม่สามารถปกป้องลูกได้ตลอดเวลา แล้วแม่จะไปบังคับลูกได้อย่างไร ในยุคสมัยที่เปลี่ยนไปนี้ แม่ไม่มีสิทธิ์ชี้แนะอะไรลูกหรอก กลับกัน ลูกเกิดมาเพื่อให้แม่ได้เรียนรู้ต่างหาก ลูกรู้ไหม แม่ได้เรียนรู้การเป็นมนุษย์จากลูก หัวก็ร้อง ง่วงก็นอน อยากรู้ก็ถาม และลูกทำให้แม่ได้รู้จักตัวตนที่แท้จริงของตัวเองทั้งด้านดีและไม่ดี (แม่ขอโทษด้วยนะ ถ้าแม่เคยทำไม่ดีกับลูก) แต่แม่สัญญาจะฟังลูกให้มาก และปฏิบัติต่อลูกเสมือนเป็นเพื่อน เป็นคนในครอบครัว เป็นมนุษย์คนหนึ่ง เมื่อลูกอยากได้อะไร อยากทำอะไร ชอบอะไร สิ่งแรกที่แม่จะถาม คือทำไมถึงอยากได้ อยากทำ ทำไมถึงชอบ ลูกควรจะต้องตอบตัวเองได้ก่อน สังคมอาจไม่ได้สอน ให้ลูกรู้ว่าลูกชอบอะไร สังคมสอนเพียงให้ลูกรู้ว่าลูกควรชอบอะไร โดยไม่อนุญาตให้ลูกได้เลือกด้วยซ้ำว่าชอบอะไร แต่แม่รู้ว่า ความชอบ นี่ล่ะ คือสิ่งสำคัญ ดังนั้นอยากทำอะไร ชอบอะไร ก็ให้ทำในช่วงชีวิตนี้ของลูกเถอะ แม่พบว่าชีวิตคือการเรียนรู้ มันคือการเรียนรู้ไปจนถึงวันที่เราตาย และความผิดพลาดของการมีชีวิตอยู่นั้น “ไม่มี” แม่ผิดพลาดได้ ลูกผิดพลาดได้ เราผิดพลาดได้ และลูกมีสิทธิ์ที่จะผ่านชีวิตอีกแบบที่ลูกเลือก โดยที่ไม่ต้องทำตามที่คุณแม่คาดหวัง หน้าตาของแม่ มีเพียงโอบกอดลูก ในยามที่ลูกร้องไห้ แม่จะอยู่ตรงนี้เสมอ หากเจอสิ่งที่ไม่ได้เป็นไปตามที่หวัง เราจะมานั่งเสียใจด้วยกัน หากเจอเรื่องราวที่ไม่เป็นอย่างที่คิด แม่จะอยู่ข้าง ๆ แม่สอนลูกพูด เพื่อที่แม่จะฟัง แม่สอนลูกเดิน เพื่อให้ลูกได้ไปเผชิญโลกกว้างที่อยากไป และไม่ว่าลูกจะพลาดพลั้งยังไง แม่จะภูมิใจในตัวลูกเสมอ ที่ลูกได้รู้จักชีวิตอีกแบบ ที่แม่อาจไม่กล้าทำด้วยซ้ำ :) /แม่

ผู้เขียน

สายรัก สอาดไพร

ปัจจุบันเป็นอาจารย์สอนที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะสหเวชศาสตร์ เวลาว่างชอบอยู่กับลูก เล่นกะแมว ชอบแสงแดด ชอบอากาศปลอดโปร่ง ชอบอ่านหนังสือ และเขียนบทกวี

แรงบันดาลใจ มุมมอง หรือสิ่งที่ต้องการนำเสนอ

ผู้เขียนตั้งใจเขียนบทกวีนี้เพื่อรับใช้ความรู้สึกของตัวเอง และอยากเสนอแง่คิดเพื่อเปลี่ยนแปลง และทำความเข้าใจสังคมในทางที่ดีขึ้น

ความรู้สึกหรือมุมมองในการเขียนหลังจากเข้าร่วมโครงการฝึกอบรมโครงการวรรณกรรมสนาม อยากจะขอบคุณจากใจเลยคะ เป็นโครงการที่ทำให้ได้ลอง ได้เห็น ได้สัมผัส ได้ดื่มด่ำ ได้มาเป็นเพื่อนกันโดยมีบทกวีและเรื่องราวเป็นตัวกลาง มนุษย์เป็นสิ่งสวยงาม และกวีเป็นการบอกเล่าเชื่อมโยงเรื่องราวเหล่านั้น และเราก็จะเชื่อมโยงมันด้วยบทกวีและเรื่องราวต่าง ๆ ต่อไปไม่รู้จะขอบคุณศูนย์มานุษยวิทยา ขอขอบคุณกวีทุกท่านที่เป็นครูที่ยอดเยี่ยมให้กับชีวิต